

La XX edició de la UCE ha acabat en un marc de concòrdia i distensió com mai s'havia vist. Aquesta reconciliació interna, a més del bon resultat acadèmic del programa presentat per l'equip rector, són els veritables èxits d'enguany.

Aquesta edició ha arribat després d'un procés d'institucionalització i afermament de tres anys sàviament guiat per l'exconseller de cultura Max Cahner, però no exempt, lògicament, de les tensions i resistències dels qui més els costava imaginar-se una UCE pensada per a la normalitat. Ara, segueix el seu camí sense trencament essencials però també sense nostàlgies paralitzadores.

Enguany, doncs, s'han acomplert novament els objectius d'aconseguir un fòrum universitari que aplegui el conjunt dels Països Catalans, i on l'interès acadèmic vagi acompanyat pel debat polític no mediatitzat pels constreyniments d'un marc legal que ens separa com a poble. Potser sí, que pel que fa a la discussió política no s'han aconseguit els nivells de polèmica que s'esperaven i ha planat un excés de consens, inhabitual a Prada. Però s'ha evitat el joc del *tots contra el convidat* dels darrers anys i ara, en tot cas, cal retrobar els punts de debat intern.

No és possible fer balanç, amb brevetat i alhora justícia, d'un programa dens que ha aplegat set-cents estudiants inscrits, noranta professors, cinquanta conferenciants i participants als debats, a més de vint tallers i altres tants espectacles. Noms com els de Jordi Nadal, Ricard Torrent, Josep M. Terricabras, Mikel de Epalza, Antoni Lloret, Adolf Tobeña, Vicenç Villatoro, Pilar Rahola, Daniel Giralt-Miracle o Josep Guia, només poden insinuar la diversitat d'especialitats i perspectives d'allò que ha estat, intensesment, la UCE de 1988.

Tanmateix, la UCE de Prada segueix sent un punt d'encontre incòmode, i no precisament —com algunes cròniques podrien fer suposar— a causa de la infraestructura del Liceu Renouvier o dels menús que s'hi serveixen.

Prada segueix generant una mena de rebuig que en un país democràticament madur ja no hauria de ser ni pensable. La hipocresia de denunciar *apologies del terrorisme* a Prada per

part d'AP o d'un portaveu dels socialistes de Catalunya, pel fet d'haver-se celebrat uns actes al marge del programa oficial per a donar a conèixer la situació del refugiat Pere Bascompte o homenatjar el professor de la UCE —i també de la UAB— Carles Castellanos, quan totes les nostres universitats d'hivern acullen actes semblants durant el curs, no pot ser deguda senzillament a una lectura parcial de les cròniques periodístiques, sinó a una voluntat explícita d'eliminar la UCE.

¿A qui molesta, quines males consciències remou la UCE de Prada, que encara vegi discutida la seva continuïtat quan ja res justifica aquesta persistent i anualment repetida demanda de desemperrar-la d'unes modestíssimes subvencions? Amb un pressupost de només vint milions, autofinançat en un 50%, recorrent al voluntarisme dels seus rectors i a la bona disposició d'un professorat insuficientment remunerat, i mantenint unes quotes sense augment que a preu francès són mínimes, ¿a qui pot fer por, encara, la UCE de Prada de Conflent?

Certament, i enguany menys que mai, la UCE no ha estat, per voluntat expressa dels seus responsables, una universitat oficialista, de lluïment polític, o al servei de la intel·lectualitat orgànica dels partits, per bé que tampoc no els ha exclòs. Potser aquest és el major pecat d'una UCE que s'ha volgut mantenir al marge dels altres models d'universitats d'estiu que troben suports milionàriament generosos, arreu de l'estat espanyol, a canvi d'oferir tribunes als qui les mantenen i fins, en algun cas, prohibint l'ús de la llengua dels qui els acullen.

La presidència del doctor Enric Casassas en aquesta XX edició ha mostrat com amb objectius clars i eficàcia, i afegint-hi generositat, flexibilitat i fins bon humor, el model que proposa la UCE aconsegueix interessar a nous sectors de joves a més de no incomodar els pradencs fidels, i permet arribar al final dels onze dies d'activitat intensa extenuats, així sí, però amb una llista de noves propostes pensant ja en l'any vinent.

Sí, sobre el mapa, Prada de Conflent és tan a prop de Barcelona com Lleida, o com València de Vinaròs o Elx, no pot ser que la distància justifiqui una imatge tan esbiaixada com encara alguns li dibuixen.

Universitat de Prada, un model incòmode